

(נ"א משהיה) כָּלִילוֹ, דְּאִתְפַּלֵּל מִסְטָרָא כְּלָה כְּלוּלָה
דְּאִתְנַטֵּל מִתַּתָּא.

וְעַל דָּא, שׁוּלְטָנוּ דִּילִיָּה בִּתְרִין סְטָרִין, אֲחִידָא
לְתַתָּא וְאֲחִידָא לְעִילָא. כְּתִיב, (משלי כב ו)
חֲנוּךְ לִנְעָר עַל פִּי דְרַכּוֹ גַּם פִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר
מִמֶּנָּה. חֲנוּךְ לִנְעָר, דָּא הוּא מִטְטְרוּ"ן, דְּמִשְׁיָךְ
לִיָּה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתַּתָּא, וְאִנְהִיג בֵּיהּ עַל
פִּי (לגבי תתאי) דְרַכּוֹ, לְפֻנִּים אֲוִרְחִיָּה דְלְתַתָּא. אִי
נָמִי עַל פִּי דְרַכּוֹ, בְּדֶרֶךְ שְׂאֲדָם רוּצָה לִילָךְ
מוֹלִיכִין אוֹתוֹ. גַּם פִּי יִזְקִין, דְּכְתִיב (תהלים לו כה)
נֶעַר הִיִּיתִי גַם זִקְנָתִי. וְתִנִּינֵן, הֵאֵי קָרָא שׁוֹר
הָעוֹלָם אָמְרוּ. וְעַל דָּא, גַּם פִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר,
לֹא יַעֲדִי מִהֵּוּא אֲוִרְחָא, בְּגִין לְאִתְמַשְׁכָּא
לְתַתָּא.

וְאִנְא שְׁמַעְנָא מְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּקָא
מְפָרֵשׁ לָהּ בְּגוּוֹנָא דָּא. וּמִהֵּבָא אֲשֶׁתְּמַע
כּוּלָּא. בְּכוֹ רַבִּי נְהוֹרָאִי וְרַבִּי יוֹדָאי, וְאָמְרוּ,
מֵאֵן דְּחָמִי זִנְבִיָּה דְּאֲרִיָּה וְדַחִיל, כָּל שְׁפֵן מֵאֵן
דְּחָמִי אֲרִיָּה מְפָשׁ.

קָמוּ וּנְשָׁקוּהוּ, אָמַר לָהֶם, שְׁמִי יִיסָא זְעִירָא.
אָמְרוּ, וְדָאִי דָּא רַבִּי יִיסָא זְעִירָא,
דְּמִתְחַבְּקָא (דְּמִתְחַבְּקָא) תְּדִיר מַעְפָּרָא דְּבוֹסְמִין
דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי.

פִּתַּח רַבִּי נְהוֹרָאִי וְדָרֵשׁ, (שה"ש י ז) וְחַפֵּךְ כִּיִּין
הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים. וְחַפֵּךְ,
אֵלּוּ תִלְמִידֵי חֲכָמִים, שְׁהֵם כִּיִּין הַטּוֹב. מַה יִּין
הַטּוֹב, עוֹמֵד בְּכֶאֱן וְרִיחוֹ הוֹלֵךְ לְמַרְחוֹק. אִף
תִּלְמִידֵי חֲכָמִים, הֵם בְּמָקוֹם אֶחָד, וְתוֹרָתָם
הוֹלֶכֶת לְמַרְחוֹק בְּכָל מָקוֹם.

וְאִף כְּשֶׁהֵם בְּקָבֶר, שְׁפָתוֹתֵיהֶם רוֹחֲשׁוֹת
תּוֹרָתָן. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שם) דּוֹבֵב
שְׁפָתַי יִשְׁנִים. כָּל שְׁפֵן בְּמָקוֹם שְׁעוּמָדִים
עֲמוּדֵי עוֹלָם, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. דְּהָא אֶפִּילוּ
מִלֵּאכֵי הַשָּׁרֵת, אֵין לָהֶם כַּח לַעֲמוּד לְפָנֵיהֶם.

הַתְּפַלְלוּת, שְׁנִכְלָל מִצַּד הַכְּלָה
הַכְּלוּלָה שְׁנִטֵּל מִלְּמַטָּה.

וְעַל כֵּן שְׁלִטּוֹנוֹ בְּשְׁנֵי צַדִּידִים,
אֲחוּזוֹ לְמַטָּה וְאֲחוּזוֹ לְמַעְלָה. כְּתוּב
(משלי כב) חֲנוּךְ לִנְעָר עַל פִּי דְרַכּוֹ
גַּם פִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר מִמֶּנָּה. חֲנוּךְ
לִנְעָר, זֶה הוּא מִטְטְרוּ"ן, שְׁמִשְׁיָךְ
אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלְּמַטָּה,
וְהִנְהִיג אוֹתוֹ עַל פִּי (אל התחתונים)
דְרַכּוֹ, לְפִי דְרַכּוֹ שְׁלִמְטָה. אוֹ גַּם
עַל פִּי דְרַכּוֹ, בְּדֶרֶךְ שְׂאֲדָם רוּצָה
לִילָךְ - מוֹלִיכִים אוֹתוֹ. גַּם פִּי
יִזְקִין, שְׁכְּתוּב (תהלים לו) נֶעַר הִיִּיתִי
גַּם זִקְנָתִי. וְשִׁנִּינוּ, הַפְּסוּק הַזֶּה
שׁוֹר הָעוֹלָם אָמְרוּ. וְעַל זֶה, גַּם פִּי
יִזְקִין לֹא יִסּוּר, וְלֹא יִסּוּר מֵאוֹתוֹ
הַדֶּרֶךְ, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ לְמַטָּה.

וְאִנְי שְׁמַעְתִּי מְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי
שְׁמַעוֹן, שְׁמַפְרֵשׁ אוֹתָהּ בַּצּוּרָה
הַזֹּאת, וּמִכָּאֵן הַכֹּל נִשְׁמָע. בְּכוֹ רַבִּי
נְהוֹרָאִי וְרַבִּי יוֹדָאי וְאָמְרוּ, מִי
שְׂרוּאָה אֶת זִנְבוֹ שֶׁל הָאֲרִיָּה
וּפּוֹחֵד, כָּל שְׁפֵן מִי שְׂרוּאָה אֶת
הָאֲרִיָּה מְפָשׁ.

קָמוּ וּנְשָׁקוּהוּ. אָמַר לָהֶם, שְׁמִי
יִיסָא הַקָּטָן. אָמְרוּ, וְדָאִי שְׁנָה רַבִּי
יִיסָא הַקָּטָן, שְׁמַתְחַבְּקָא (מתחבק)
תְּמִיד מַעְפָּר הַבְּשָׁמִים שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי.

פִּתַּח רַבִּי נְהוֹרָאִי וְדָרֵשׁ, (שיר ז)
וְחַפֵּךְ כִּיִּין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי
לְמִישְׁרִים. וְחַפֵּךְ - אֵלּוּ תִלְמִידֵי
חֲכָמִים, שְׁהֵם כִּיִּין הַטּוֹב. מַה יִּין
הַטּוֹב עוֹמֵד בְּכֶאֱן וְרִיחוֹ הוֹלֵךְ
לְמַרְחוֹק - אִף תִּלְמִידֵי חֲכָמִים
הֵם בְּמָקוֹם אֶחָד, וְתוֹרָתָם הוֹלֶכֶת
לְמַרְחוֹק בְּכָל מָקוֹם.

וְאִף כְּשֶׁהֵם בְּקָבֶר, שְׁפָתוֹתֵיהֶם
רוֹחֲשׁוֹת תּוֹרָתָן. זֶהוּ שְׁכְּתוּב (שם)
דּוֹבֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים. כָּל שְׁפֵן
בְּמָקוֹם שְׁעוּמָדִים עֲמוּדֵי עוֹלָם
עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה, שְׁהֵרִי אֶפִּילוּ
מִלֵּאכֵי הַשָּׁרֵת אֵין לָהֶם כַּח לַעֲמוּד
לְפָנֵיהֶם.

דָּהָא זִימְנָא חָדָא הָוָה דְּכָר בְּלוּד, אֶתָּא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי לְמַתָּא. אָמְרוּ לִיה לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, מָאי נַעֲבִיד. קָם וַעֲבַר בְּמַתָּא,
וְחָמָא בְּנֵי נָשָׂא שְׂכִיבָן. אָמַר, כָּל הָאִי בְּמַתָּא,
וְאֵנָּה הָכָא, גְּזִרְנָא דְּלִיבְטָל.

שְׁמַעוֹן בֶּרַת קָלָא דִּיהוּת אֲמָרָה, פּוֹקוּ מִהָכָא,
דָּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי הָכָא,
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוֹזֵר וְהוּא מְבַטֵּל. הָוָה
תַּמָּן ר' חֲנִינָא, אֶתָּא וְאָמַר לִיה לְרַבִּי מֵאִיר,
אָמַר לִיה רַבִּי מֵאִיר, שְׂבַחָא דִּילִיָּה מִן יָכוֹל
לְמִיקָם בֵּיה, מִי לָאו (גְּדוּל) כְּמִשָּׁה.

פְּתַח וְאָמַר, (במדבר יז יא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהְרֹן
קַח אֶת הַמַּחְתָּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מִעַל
הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קְטֹרֶת. וּכְתִיב, וַיִּקַּח אֶהְרֹן וּגּוֹ'.
וּכְתִיב, וְהִנֵּה הִחַל הַנֶּגֶף בָּעָם. וּכְתִיב, וַיַּעֲמֵד
בֵּין הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר (דף קד ע"ב)

הַמַּגֵּפָה. פּוֹלִי הָאִי אֶצְטְרִיף לִיה לְמִשָּׁה
לְמַטְרַח. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּמִימְרֵיהּ,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוֹזֵר, וְהוּא מְבַטֵּל מוֹתָנָא.
אָמַר לוֹן ר' יִיסָא, הוּאִיל וְאִיתְעָרִית בְּהֵי
מִלִּין דְּרוּת נִתְעַסֵּק בְּהֵי מִלִּין עֵילָאִין
דְּחֻכְמָתָא. אָמִינָא, דָּהָא רוּת פְּשִׁירָה הֵיְתָה.
אָמַר לִיה רַבִּי יוֹדָאִי, אָף עַל גַּב דְּכִשְׁיָרָה הֵיְתָה,
לֹא נִיפְר פְּשָׁרוּתָהּ, עַד דְּדַבְּקָה בְּאוּתוֹ צְדִיק.

בּוֹא וּרְאֵה, פְּשִׁירָה מְכָל אוֹמוֹת רוּת. מָה אָמַר
לָהּ בּוֹעֵז. אֵל תִּלְכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֶה אַחֵר
וּגּוֹ', וְכֹה תִדְבָּקִין עִם נַעֲרָתִי. מָה אָמְרָה הִיא.
גַּם אָמַר לִי עִם הַנַּעֲרִים אֲשֶׁר לִי תִדְבָּקִין. כִּיּוֹן
שָׂרְאָתָה חֲמוּתָה כֶּף, אָמְרָה לָהּ, לָאוּ הֲכִי. טוֹב
בְּתִי כִי תַצְאִי עִם נַעֲרוֹתָיו וְלֹא עִם הַנַּעֲרִים.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, חֶסֶד וְשְׁלוֹם לְצַדִּיקָתָא זֹו מִדְּבָרֵי
גְּנָאִי, פְּשִׁירָה הֵיְתָה. דְּהֲכִי אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, כְּתִיב, וַיֹּאמֶר לָהּ בּוֹעֵז הֲלֹא שְׁמַעְתָּ

שְׁחָרִי פַעַם אַחַת הָיָה דְּכָר בְּלוּד.
כָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי לְעִיר.
אָמְרוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, מָה
נַעֲשֶׂה? קָם וַעֲבַר בְּעִיר, וּרְאֵה בְּנֵי
אָדָם מְתִים. אָמַר, כָּל זֶה בְּעִיר,
וְאֵנִי כָּאן? גּוֹזֵרְנִי שְׂיִתְבַּטֵּל.

שְׁמַעוֹן בֶּת קוֹל שְׁהִיתָה אוֹמְרָת:
צֵאוּ מִכָּאן, שְׁחָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי כָּאן, שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹזֵר - וְהוּא מְבַטֵּל. הָיָה שֵׁם רַבִּי
חֲנִינָא. כָּא וְאָמַר לְרַבִּי מֵאִיר.
אָמַר לוֹ רַבִּי מֵאִיר, מִי יָכוֹל לַעֲמֹד
בְּשַׁבְּחוֹ אִם לֹא (גְּדוּל) כְּמוֹ מִשָּׁה?
פְּתַח וְאָמַר, (במדבר יז יא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֶל אֶהְרֹן קַח אֶת הַמַּחְתָּה וְתֵן
עָלֶיהָ אֵשׁ מִעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים
(עֲלֶיהָ) קְטֹרֶת. וּכְתוּב (שם) וַיִּקַּח
אֶהְרֹן וּגּוֹ'. וּכְתוּב (שם) וְהִנֵּה הִחַל
הַנֶּגֶף בָּעָם. וּכְתוּב וַיַּעֲמֵד בֵּין
הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר
הַמַּגֵּפָה. כָּל זֶה צְרִיף לוֹ לְמִשָּׁה
לְטָרַח. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
בְּמִאֲמָרוֹ - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹזֵר, וְהוּא מְבַטֵּל אֶת הַמַּגֵּפָה.
אָמַר לָהֶם רַבִּי יִיסָא, הוּאִיל
וְהִתְעוֹרְרָתִי בְּדִבְרֵים הִלְלוּ שֶׁל
רוּת, נִתְעַסֵּק בְּדִבְרֵים הִלְלוּ
הַעֲלִיּוֹנִים שֶׁל חֻכְמָה, אֲמָרָתִי,
שְׁחָרִי רוּת הֵיְתָה כְּשֶׁרָה. אָמַר לוֹ
רַבִּי יוֹדָאִי, אָף עַל גַּב שְׁהִיתָה
כְּשֶׁרָה, לֹא נִכְרָה כְּשֶׁרוּתָהּ, עַד
שְׂדִבְקָה בְּאוּתוֹ הַצְדִּיק.

כָּא וּרְאֵה, כְּשֶׁרָה מְכָל הָאֻמוֹת
רוּת. מָה אָמַר לָהּ בּוֹעֵז? (רוּת) אֵל
תִּלְכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֶה אַחֵר גּוֹ', וְכֹה
תִדְבָּקִין עִם נַעֲרָתִי. מָה הִיא
אָמְרָה? גַּם אָמַר לִי עִם הַנַּעֲרִים
אֲשֶׁר לִי תִדְבָּקִין. כִּיּוֹן שָׂרְאָתָה
חֲמוּתָה כֶּף, אָמְרָה לָהּ, לֹא כֶּף,
טוֹב בְּתִי כִי תַצְאִי עִם נַעֲרוֹתָיו
וְלֹא עִם הַנַּעֲרִים.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, חֶסֶד וְחִלּוּלָהּ
לְצַדִּיקָתָא הָיוּ מִדְּבָרֵי גְּנָאִי, כְּשֶׁרָה
הֵיְתָה. שְׂכָף אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,

רמז

לשנה אחת:
יג אלול

ספר הוֹרֵר

ג' שנים-ש"ג:
יג אב

בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר. מאי פתיב לעיל. אלקה נא השדה ואלקטה בשבילים. מלמד שנצנצה בה רוח הקודש. אלקה נא השדה, מאן שדה. דקדקה במהימנותא סגיא. ומאן ניהו. הוא (בראשית כז כז) שדה אשר ברכו ה'. והוא שדה של תפוחים קדישין.

מאי פתיב, ויקר מקרה. ובבלעם פתיב, (במדבר כג ד) ויקר אלהים אל בלעם. ויקר, בלשון קרי וטומאה. והכא שינה ואמר ויקר מקרה, הכא בלשון כבוד. כמה דאת אמר, (תהלים לו ח) מה יקר חסדך אלהים.

ומה יקר נפגע בה. חלקת השדה וגו', חולקא דהאי שדה דצדיקיא, ותמן אזלת, ואעלת בחולקא חדא, ואוליפת אורחיה, וידעת ביה מאינון קוצרים. ומאן ניהו. תלמידי חכמים, מחצדי חקלא איקרו.

אדהכי והנה בעז בא. הצדיק בא, אתא טעין ברכאן, וכמה קדישין. ויאמר לקוצרים. מאי קוצרים. לעילא אינון בי דינא, סנהדרי גדולה דתמן. ה' עמכם, השתא יהיב להו ברכאן וקדושים. ואינון אמרין בברכך ה', יהבין ליה תוקפא לשאבא ממקורא דחיי, מגו עלמא דאתי.

למי הנערה הזאת. תיאובתיה לשאלה עלה, דרחימו דיליה בה. והכי אמר בוצינא קדישא רבי שמעון, מגילה דא, רמז לתורה שבכתב ותורה שבעל פה ולעלמא דאתי. דהא אתערת לצדיקיא, רזא דתורה שבכתב, לאתחברא בתורה שבעל פה. ובגין כך תקינו רבנן למגילה זו בשבועות, בזמן מתן תורה. הלא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר. אלן אינון רתיבין קדישין, דבריר ליה יעקב קדישא, עדרין קדישין, דלא מתערבין

פתוב ויאמר לה בעז הלוא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר. מה פתוב למעלה? (שם) אלקה נא השדה ואלקטה בשבילים. מלמד שנצנצה בה רוח הקודש. אלקה נא השדה, מי השדה? דקדקה באמונה רבה. ומה הוא? הוא השדה אשר ברכו ה'. והוא שדה של התפוחים הקדושים.

מה פתוב? ויקר מקרה. ובבלעם פתוב, (במדבר כג) ויקר אלהים אל בלעם. ויקר, בלשון קרי וטומאה. וכאן שנה ואמר ויקר מקרה, כאן בלשון כבוד, כמו שנאמר (תהלים לו ח) מה יקר חסדך אלהים.

ומה יקר נפגע בה? חלקת השדה וגו', החלק של השדה הזה של הצדיקים, ושם הלכה, ונכנסה לחלק אחד, ולמדה דרכיו, והפירה בו מאותם הקוצרים. ומי הם? תלמידי חכמים, שנקראים קוצרי השדה.

ביתים, והנה בעז בא. הצדיק בא, בא טעון ברכות, וכמה קדושות. ויאמר לקוצרים, מי הקוצרים? למעלה הם בית הדין, הסנהדרין הגדולה של שם. ה' עמכם, פעת נתן להם ברכות וקדושים, והם אומרים בברכך ה', נותנים לו תקף לשאב ממקור החיים, מתוך העולם הבא.

למי הנערה הזאת? תשובתה לשאל עליה, שאהבתו בה. וכך אמר המנורה הקדושה רבי שמעון, המגלה הוא רמז לתורה שבכתב ותורה שבעל פה ולעולם הבא. שהרי התעוררה לצדיקים סוד התורה שבכתב, להתחבר עם תורה שבעל פה. ומשום כך תקנו רבנן את המגלה הזו בשבועות, בזמן מתן תורה.

הלא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר (רות א). אלו הם המרפכות הקדושות שפחר לו

לשנה אחת:
יג אלול

מדרש רות - קד ע"ב

ג' שנים-ש"ג:
רמט יג אב

בְּאַחֲרָנֵינוּ. כִּמָּה דָּאֵת אָמַר, (בראשית ל מ) וַיֵּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדּוֹ וְלֹא שָׁתָם עַל צֹאן לִבָּן. וְעַל דָּא, לֹא תִלְכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֶה אַחֵר, לֹא תִתְרָעִי בְּמַלְכוֹ אוֹחֲרֵי וּבִרְתִּיכִין אוֹחֲרָנִין. וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה, מִן אֵילִין כְּתָרִין דִּילָךְ, לֹא תִזְוִי לְעִלְמִין. וּמִזֶּה לֹא תִזְוִי מִבְּעִלְיָךְ. וּמִנִּיה לֹא תִזְוִי מִנִּיה לְעִלְמִין.

וְכֹה תִדְבְּקִין עִם נַעֲרֹתִי, סְגִיִּין שְׁמָהּ אִינוֹן לָהּ, וְחַד מִנְהוֹן כ"ה. כִּמָּה דָּאֵת אָמַר, (תהלים קמה ו) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרְכוּ כָה. וְכֹה תִדְבְּקִין, עִם אֵלִין רְתִיכִין עוֹלִימָתָאן דָּאֲתַבְּרִיאוּ (דאֲתַבְּרִיאוּ לָךְ) לֹאֲתַדְבָּקָא בָּהּ.

מִיד, וַיִּמָּד שֵׁשׁ שְׁעוֹרִים וַיֵּשֶׁת עָלֶיהָ. נִטַּל חַד קו הַמִּדָּה, וְעַבִּיד מִשְׁחָתָא, וַיִּמָּד שִׁית סְטָרִין, דְּאִיתְחַזֵּין לָהּ לֹאֲתַאֲחָדָא בִּיחֻדָּא דִּילָהּ, וַיִּהְיֶה לָּהּ נִבְזָבֶזֶן וּמִתְנָן. דְּהָא בְּלֹא אֵלִין, לֹא יִכִּילַת לֹאֲעֲלָא לְגַבִּי עֲלִמָּא דָּאֲתִי.

הָדָא הוּא דְכִתִּיב, שֵׁשׁ הַשְּׁעוֹרִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי כִּי אָמַר אֵל תְּבוֹאִי רִיקָם אֶל חֲמוֹתֶךָ. שֵׁשׁ שְׁעוֹרִים, אֵלִין שִׁית סְטָרִין עֲלֵאִין דְּקִיִּימָא עֲלִיִּיהוּ עֲלִמָּא דָּאֲתִי, שְׁעוֹרִים, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר, (שם כד ז) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם. וַיֵּשֶׁת עָלֶיהָ, שְׁוִי עָלֶיהָ לֹאֲנֶהְגָּא לָהּ, וּלְבָרְכָא לָהּ. וְעַל דָּא, הִיא כְּלָה כְּלִילָה מְכַל שִׁית סְטָרִין (ובנין כך כד חמת לה עֲלִמָּא דָּאֲתִי, כְּכֹל אִינוֹן שִׁית סִיטְרִין אֲמַרְתָּ אִיהִי).

יְהִי מִכִּירָךְ בְּרוּךְ, (מאן בְּרוּךְ. דָּא שְׁלֵמָה. מְלָךְ שְׁהַשְׁלוּם שְׁלוֹ. וְעַל דָּא, (מ"א ב מו) וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֵמָה בְּרוּךְ). בְּשִׁמָּא דָּא, תִּהְיֶה מִתְּבָרְכָא מְכַל אֵלִין שִׁית סִיטְרִין. כְּדִין אִיהִי עֲלִמָּא דָּאֲתִי, יְהִיבַת לָהּ תּוֹסַפַּת בְּרָכָאן, עַל אִינוֹן דָּאִית לָהּ. הָדָא הוּא דְכִתִּיב, וַתּוֹצֵא וַתִּתֵּן לָהּ אֶת אֲשֶׁר הוֹתֵרָה מִשְׁבָּעָה. דָּא תּוֹסַפַּת קְדוּשָׁן וּבְרָכָאן.

נוֹתַנָּה לָהּ תּוֹסַפַּת בְּרָכוֹת עַל אוֹתָן שֵׁשׁ לָהּ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (רות ב) וַתּוֹצֵא וַתִּתֵּן לָהּ אֶת אֲשֶׁר הוֹתֵרָה מִשְׁבָּעָה. זֶה תּוֹסַפַּת קְדוּשִׁים וּבְרָכוֹת.

יַעֲקֹב הַקְּדוֹשׁ, הַקְּדוּשִׁים, שְׂאִין מִתְּעַרְבִים עִם אַחֲרִים, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (בראשית ל) וַיֵּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדּוֹ וְלֹא שָׁתָם עַל צֹאן לִבָּן. וְעַל זֶה, לֹא תִלְכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֶה אַחֵר, לֹא תִתְרָעִי בְּמַלְכוֹת אַחֲרֵת וּבְמַרְכָּבוֹת אַחֲרוֹת. וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה, מִהַפְתָּרִים הַלְלוּ שְׁלָךְ, אֵל תִּזְוִי לְעוֹלָמִים. וּמִזֶּה לֹא תִזְוִי מִבְּעִלְיָךְ. וּמִמָּנֹה לֹא תִזְוִי מִמָּנֹה לְעוֹלָמִים.

וְכֹה תִדְבְּקִין עִם נַעֲרֹתִי (רות ב). רְבִים הֵם שְׁמוֹתֶיהָ, וְאֶחָד מֵהֶם "כָּה", כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרְכוּ כָה. וְכֹה תִדְבְּקִין, עִם אֵלֹהֵי הַמַּרְכָּבוֹת, הַעֲלָמוֹת שְׁנִבְרָאוּ (שְׁנִבְרָאוּ לָךְ) לְהִדְבֵּק בָּהֶן. מִיד, וַיִּמָּד שֵׁשׁ שְׁעָרִים וַיֵּשֶׁת עָלֶיהָ. נִטַּל קו מִדָּה הָאֶחָד, וְעַשָּׂה מִדִּידָהּ, וַיִּמָּד שֵׁשׁ צְדָדִים שְׂרָאוּיִים לָהּ לְהִתְחַזֵּק בִּיחֻד שְׁלָהֶם, וְנָתַן לָהּ אוֹצְרוֹת וּמִתְנָת, שְׁתֵּרֵי כָּלִי אֵלֶּה לֹא יִכֻּלָּה לְהַפְסֵם לְעוֹלָם הַבָּא.

זֶהוּ שְׁכָתוּב (רות ג) שֵׁשׁ הַשְּׁעָרִים נָתַן לִי כִּי אָמַר אֵל תְּבוֹאִי רִיקָם אֶל חֲמוֹתֶךָ. שֵׁשׁ שְׁעוֹרִים - אֵלֹהֵי שֵׁשׁ צְדָדִים עֲלִיִּינִים שְׁהַעוֹלָם הַבָּא עוֹמֵד עֲלֵיהֶם. עוֹלָם הַבָּא שְׁעוֹרִים, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם. וַיֵּשֶׁת עָלֶיהָ, שֵׁשׁ עֲלִיָּה לְהִנְהִיגָהּ וּלְבָרְךָ אוֹתָהּ. וְעַל זֶה הִיא כְּלָה כְּלִילָה מְכַל שִׁית הַצְּדָדִים (וּמִשּׁוּם כֵּךְ כֹּאֲשֶׁר רָאָה אוֹתָהּ הָעוֹלָם הַבָּא, כְּכֹל אֵלֹהֵי שִׁית הַצְּדָדִים אֲמָרָה הִיא).

יְהִי מִכִּירָךְ בְּרוּךְ (רות ב). (מִי בְּרוּךְ? זֶה שְׁלֵמָה, הַמֶּלֶךְ שְׁהַשְׁלוּם שְׁלוֹ. וְעַל זֶה, (מלכים-א ב) וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֵמָה בְּרוּךְ). בְּשֵׁם הַזֶּה תִּהְיֶה מְבֹרָכַת מְכַל שִׁית הַצְּדָדִים הַלְלוּ. וְאֵז הִיא, הָעוֹלָם הַבָּא, וַתּוֹצֵא וַתִּתֵּן לָהּ אֶת אֲשֶׁר הוֹתֵרָה מִשְׁבָּעָה. זֶה תּוֹסַפַּת קְדוּשִׁים וּבְרָכוֹת.

גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין (שם). שהרי תשוקתה להדבק תמיד עם הנערים, אלו הפרובים הקדושים, שכל תשוקתה בהם. הדבר הזה הוא בסוד קדוש.

ואם תאמר, דבר כוזב אמרת, והרי הוא אמר וכה תדבקין עם נערת, ולא אמר עם הנערים? אלא השם שנקרא כה, אינו אלא כשמתקרכת (בשמתקנת) על שני הפרובים, לקבל ברכות בסוד של עשרים וחמש אותיות היחוד, שהן (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. הרי עשרים וחמש אותיות היחוד בתקון של הפרובים, שפינן שנתקנה בהן, אז נקראת כ"ה, ואז אמר וכ"ה תדבקין. ועם כל זה - עם נערת, שהכל הצטרף, שלא להשאיר זכרים ונקבות.

וגם לא תעבורי מזה. רבי ייבא סבא אמר כן, מלמד שהראה לה פרובים. ויש בספרו של אדם, שאף על גב שנתחבר בית המקדש, שלא תזוז מקרוב אחד לעולמים. כמו זה, זהו שכתוב (רות ב) וגם לא תעבורי מזה, לא תזוזי מאחד מהם לעולמים.

ועל זה היא אמרה עם הנערים, אותם שני הפרובים, תדבקין ודאי. וכן עם אותם המרפבות הנקבות, כמו שנאמר (שם) עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן. הפסוק הזה בא להדרש. אבל עיניך, הם עיני ה' משוטטות בכל הארץ. בשדה אשר יקצרון, שהואיל שמשוטטים בכל העולם, והלכת אחריהן לדעת. הלא צויתי את הנערים לבלתי נגעך, שהרי הפרובים לא שוככים לעולמים, כדי לינק ממנה, כמו שנאמר (ישעיה טו) למען תמצו והתענגתם מזיו כבודך.

גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין. דהא תיאובתא דילה לאתדבקא תמיד עם הנערים, אלין פרובין קדישין, דכל תיאובתא דילה בהו. מלה דא ברזא קדישא איהו.

ואי תימא, מלה פדיבא אמרת, והא איהו אמר וכה תדבקין עם נערוטי, ולא אמר עם הנערים. אלא שמא דאיכרי כה, לא איהו אלא פד אקריבת (אתקנת) על תרין פרובים, לקבלא ברכאן ברזא דכ"ה אתון דיהודא, דאינון (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. הא חמש ועשרים אתון דיהודא, בתקונא דפרובים, דכיון דאתקנת בהו, כדין אתקרי כ"ה, וכדין אמר וכ"ה תדבקין. ועם כל דא, עם נערוטי. דכולא אצטריך, דלא לשבקא לון דוכרין ונוקבין.

וגם לא תעבורי מזה. רב ייבא סבא אמר הכי. מלמד שהראה לה פרובים. ואית בספרא דאדם, דאף על גב דאתחבר בי מקדשא, דלא תזוז מחד פרוב לעלמין. כגוונא דא, הדא הוא דכתיב, וגם לא תעבורי מזה, לא תזוזי מחד מנהון לעלמין.

ועל דא איהי אמרת עם הנערים, אינון תרין פרובים, תדבקין ודאי. וכן באינון רתיכין נוקבי. כמה דאת אמר, עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן. האי קרא לדרשא הוא דאתא. אבל עיניך, הם (זכריה ד') עיני ה' משוטטות בכל הארץ. בשדה אשר יקצרון, דהואיל דמשטטי בכל עלמא, והלכת אחריהן למנדע.

הלא צויתי את הנערים לבלתי נגעך, דהא פרובים לא משתפכי לעלמין, בגין לינקא מינה. כמה דאת אמר, (ישעיה טו) למען תמצו והתענגתם מזיו כבודך. ובההוא זימנא